

— Томас Харди

— Четири песме

Превео с енглеског **Борис Хлебџ**

Заблуда

Прегнух да нађем неки кутак скрит,
 Да је безбедан, тих,
Који би био мојој драгој штит
 Од светских бура свих;
Да непристојних теревенки свет,
 Ни звук возила што дречи,
Нити зујних жица сплет
 У дому јој не зајечи.

Настојах да свагдањи таштина вир
 Не успе како
Да усиса је и узме мир
 Подло и полако,
И поуке те лукаво сруши,
 Што с љубављу започех ја;
Па одох да јој с радошћу у души
 Изложим дична дела та.

Погледа ме, па казујућ' свој суд,
 Сажалјив осмех даде:
“Зар само због овога толики труд?
 Зар зато с ногу спаде?
Јаднице сустали, поврати дах.
 Оронулости то води.
Све за цабе! То чега те због мене страх
 Мени понајвише годи.”

У летовалишту

На променади пуши и седи
И с пријатељем посматра драгу
Где се у даљини кречњак бледи
Воштано смеши на ноћном прагу.
Уз шалу ту многи докониц шета
И леп један пар сред осталог света.

“Тај дични пар на венчање ће поћи”,
Рече, “а њему не дође у главу
Да сам јој ја данима, безбројних ноћи
Миловџ врат, копче на рукаву
Одвезивџ да бих је за мишицу хватџ...
Ма, блажено незнање – ништа зато!”

Буђење

Када ноћ се дизала,
А зора већ увукла под њен вео,
У поворци што се низала
Студених облака, као леш бео,
Осетивши страх,
Ону коју љубим
Раскривену угледах
У цртама грубим.

Да, спознаја се створила
У магновењу – не хтеде да мине –
И њену чар је уморила,
Што надмашаше све из њене близине,
Те неста без трага
Ко облака позлађење,
И откри се да је драга
Тек обично створење.

Беше тек примерак слабачак
Земаљског нам просека бедног,
Који не обасја бар зрачак
Оплемењених манира, ума вредног.
Очи сам склопио
Да бих мисџ утро
И у бесвест утопио
То што научи ме јутро.

О, визијо грозна, што настаје
Кад главна узданица пада
И кад се с њом руши, растаје
Све оно уз што се свија нада!
Одлази! Истина то није,
Та бити неће
Да згодитак ми је –
Срећка без среће!

Вечерње сенке

Сенка мог оцака пада надалеко
По земљишту и пружа се сеницом калиновом,
И чак се види сенка његовог дима,
А ништа не говори да ће и у време неко
У будућности падати у истом сату овом,
Мада ја у својој дупљи нећу знати да л' је има.

И од оближње паганске хумке овог трена,
Чије митове су смениле јеванђелске вести,
По утрини тој исто тако сенка пада,
А ништа не говори да ће се убудуће ширити та сена
Ко данас, кад јеванђеља људској свести
Нису ништа ближа но кад је хумка била млада.

Томас Харди (Thomas Hardy, 1840–1928), познати енглески прозаист и песник. Најзначајнија дела: *Далеко од разуздане ђомиле*, *Повраћањак домороца*, *Теса од Д'Убервиллових*, *Незнани Цуд*, *Судија из Кастербрица*.

